

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobců: a) S. S.
b) M. S.
oba bytem X
oba zastoupeni advokátkou JUDr. Věrou Škvorovou, Ph.D.
sídlem Francouzská 4, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2019, č. j. 032953/2019/KUSK,
sp. zn. SZ 017336/2019/KUSK ÚSR/EMB,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobci se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) odeslanou dne 4. 4. 2019 domáhají zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný k odvolání žalobců změnil (pouze v označení jednoho z pozemků) usnesení Městského úřadu B., odboru výstavby a územního plánování (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 3. 10. 2016, č. j. MUBN/56858/2016/ VÝST, sp. zn. VÝST/40151/2015/ZV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), tak, že bylo zastaveno řízení na stavbu „polyfunkčního domu včetně přípojek a trafostanice v B., ulice K., na pozemku parc. č. X, X a X v katastrálním území B. u P.“ (dále jen „stavba“; zvýraznění

doplněno soudem; všechny nemovité věci dále uvedené v tomto rozsudku se nacházejí v tomto k. ú.), a ve zbytku jej potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 183/2017 Sb. (dále jen „správní řád“) zastavil řízení o povolení stavby na pozemcích parc. č. X, X a X.

2. Žalobci úvodem připomínají, že zdejší soud již ve věci rozhodoval rozsudkem ze dne 23. 1. 2019, č. j. 48 A 51/2017-38 (dále jen „předchozí rozsudek“), jímž zrušil pro nepřezkoumatelnost původní rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2017, č. j. 033626/2017/KUSK, sp. zn. SZ 024289/2017/KUSK REG/EMB (dále jen „předchozí rozhodnutí“), kterým bylo odvolání žalobců zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Věc tak byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení, ve kterém žalovaný vydal právě napadené rozhodnutí.
3. Žalobci namítají, že i nyní napadené rozhodnutí je (částečně) nepřezkoumatelné, jelikož nereflexuje odvolání žalobců, a to i navzdory předchozímu rozsudku. Tím žalovaný nedostal zákonným povinností jako odvolací orgán, čímž došlo k poškození jejich práv. Žalobci konkretizovali, že se žalovaný (opět) nijak nevypořádal s jejich argumentací týkající se předložené projektové dokumentace, že dokumentace vyhovovala požadavkům podle § 110 odst. 2 a § 111 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 169/2018 Sb. (dále jen „stavební zákon“), a byla i v souladu s přílohou č. 5 vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, ve znění vyhlášky č. 62/2013 Sb. (dále jen „vyhláška o dokumentaci staveb“). Žalovanému nadto vytkli, že až on popsal (údajně) vady předložené projektové dokumentace, čímž však nahradil činnost správního orgánu I. stupně. Takový postup žalobci označili za nezákonný, jelikož jim bylo upřeno právo seznámit se s (podrobnějšími) důvody již z prvostupňového rozhodnutí, a v důsledku toho i právo na podání řádných odvolacích námitek. V posledku žalobci namítají, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné (nesrozumitelné) i proto, že není zřejmé, jak se žalovaný vypořádal s jejich odvolací námitkou týkající se vytýkaného nepředložení souhlasu Městského úřadu B., odboru životního prostředí, s vynětím půdy ze zemědělského půdního fondu (dále jen „ZPF“).
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že řešil otázku, zda měl správní orgán I. stupně právo zastavit řízení, přičemž dospěl k závěru, že ano – změna prvostupňového rozhodnutí se týkala pouze takové vady (co do umístění stavby), která neměla vliv na jeho zákonnost. Žalovaný zdůraznil, že žalobci v průběhu řízení nedoložili projektovou dokumentaci včetně výpočtu/řešení dopravy v klidu, souhlas s odnětím půdy ze ZPF ani stanovisko vlastníka technické infrastruktury k provádění prací a činnosti v dotčených ochranných a bezpečnostních pásmech. Řešení dopravy v klidu přitom bylo stěžejní – bez něho nemohlo být posouzeno, zda stavba splňuje zákonné požadavky pro její povolení. Pokud pak jde o souhlasné stanovisko s odnětím půdy ze ZPF, konstatoval, že jeho doložení bylo možno vnímat jako formalistické. Shrnul, že jelikož žalobci ve stanovené lhůtě nesplnili požadavky správního orgánu I. stupně, které byly nutné k posouzení stavby, nezbylo správnímu orgánu I. stupně než řízení zastavit. Žalovaný proto navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
5. V replice, jež byla soudu doručena dne 2. 10. 2019, žalobci setrvali na své dosavadní argumentaci. Žalovanému opětovně vytkli, že nadále specifikuje důvody, které ho vedly k potvrzení prvostupňového rozhodnutí. Takový postup ohodnotili jako nezákonný, jelikož jim bylo upřeno na takto doplněné odůvodnění reagovat dříve. Vyjádření

žalovaného přitom považovali za zmatečné v rozporu se skutečností. Nad rámec dosud uplatněných žalobních bodů dále uvedli, že není pravdou, že předložená projektová dokumentace neobsahovala návrh dopravního řešení dopravy v klidu podle normy ČSN 736110, a k důkazu navrhli jednak listinu označenou jako C Souhrnná technická zpráva, jednak výkresy ze dne 28. 5. 2009 (situace, půdorys 1. NP). Žalobci navrhli k důkazu též souhlas s vynětím půdy ze ZPF ze dne 12. 6. 2006 a rozhodnutí o odnětí a odvozech za něj ze dne 1. 11. 2006 včetně dokladu o provedené platbě. Přiložili také územní rozhodnutí ze dne 28. 5. 2009 a rozhodnutí silničního správního úřadu ze dne 3. 10. 2008. V té souvislosti namítali, že dopravní situace v klidu i souhlas s vynětím půdy ze ZPF byly správnímu orgánu I. stupně známy již v územním řízení a že lpění na jejich doložení v rámci řízení o žádosti o stavební povolení považují za nepřípustný nezákonný formalismus výkonu veřejné správy, jemuž by neměla být dopřána soudní ochrana.

Podstatný obsah správního spisu

6. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti: Dne 10. 6. 2015 podali žalobci žádost o stavební povolení. Dne 11. 8. 2015 správní orgán I. stupně žalobce vyzval, aby žádost nejpozději do 31. 3. 2016 doplnili mimo jiné o: 1) projektovou dokumentaci zpracovanou v souladu s přílohou č. 5 vyhlášky o dokumentaci staveb (s tím, že musí obsahovat požárně bezpečnostní řešení a výpočet dopravy v klidu; předložená projektová dokumentace z roku 2010 totiž mohla být předložena jen do 31. 12. 2014); 2) závazné stanovisko Městského úřadu B., odboru životního prostředí (orgánu ochrany ZPF). Současně správní orgán I. stupně řízení usnesením přerušil. Podáním ze dne 14. 3. 2016 doplnili žalobci k výzvě správního orgánu I. stupně většinu požadovaných písemností, a to včetně požárně bezpečnostního řešení ze dne 8. 1. 2016 a souhrnného vyjádření Městského úřadu B., odboru životního prostředí, ze dne 9. 10. 2015.
7. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 3. 10. 2016 však správní orgán I. stupně usnesením podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení zastavil. Učinil tak s odůvodněním, že žalobci ani přes výzvu ze dne 11. 8. 2015 neodstranili vytýkané vady žádosti, která neposkytuje dostatečný podklad pro posouzení stavby. Konkrétně žalobci nepředložili projektovou dokumentaci zpracovanou v souladu s přílohou č. 5 vyhlášky o dokumentaci staveb a souhlas orgánu ochrany ZPF, jak ostatně vyplývalo ze souhrnného vyjádření Městského úřadu B., odboru životního prostředí, ze dne 9. 10. 2015. K podobě projektové dokumentace správní orgán I. stupně rozvedl, že vyhláška o dokumentaci staveb byla novelizována vyhláškou č. 62/2013 Sb., podle jejíchž přechodných ustanovení platí, že projektová dokumentace zpracovaná přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky a předložená stavebnímu úřadu do 31. 12. 2014 se posuzuje podle dosavadní právní úpravy a že projektová dokumentace může být zpracována podle dosavadního znění vyhlášky o dokumentaci staveb jen tehdy, pokud bude stavba zahájena nejpozději do 31. 12. 2014. Předložená projektová dokumentace, která byla zpracována v lednu 2010, tak mohla být předložena pouze do 31. 12. 2014. O tom byli žalobci poučeni a byla jim poskytnuta dostatečná lhůta pro její přepracování.
8. Žalobci podali proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, ve kterém namítali, že požadavky správního orgánu I. stupně na doplnění podkladů jsou neoprávněné a formalistické. Jde-li o předloženou projektovou dokumentaci, správnímu orgánu I. stupně vytkli, že neuvedl, z jakého konkrétního důvodu měl za to, že projektová dokumentace není v souladu s přílohou č. 5 vyhlášky o dokumentaci staveb – prvostupňové rozhodnutí považovali za příliš obecné, a tím nepřezkoumatelné.

Nadto žalobci tvrdili, že po obsahové stránce projektová dokumentace z ledna 2010 veškeré zákonné požadavky splňuje a že mohla být předložena i po 31. 12. 2014. K souhlasu orgánu ochrany ZPF uvedli, že ten žalobci předložili v územním řízení, správní orgán I. stupně ho tak měl k dispozici – přiložili ho však i k odvolání. Žalobci také poukázali na to, že je ve výroku chybně uveden pozemek parc. č. X, na kterém se stavba realizovat nebude, a že řízení bylo zatíženo průtahy.

9. Dne 10. 3. 2017 vydal žalovaný předchozí rozhodnutí, jímž odvolání žalobců zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Uvedl, že správní orgán I. stupně postupoval správně, pokud současně s výzvou k doplnění podkladů řízení přerušil. Jestliže žalobci nesouhlasili s obsahem výzvy, mohli se proti usnesení ze dne 11. 8. 2015 odvolat; nyní se už jedná o pravomocné usnesení, které nelze přezkoumat, a proto se k němu žalovaný nemůže nijak vyjádřit. Správní orgán I. stupně nemohl za situace, kdy žalobci ničeho nenamítali proti výzvě k doplnění žádosti a poté žádost nedoplnili, postupovat jinak než řízení zastavit. Co se týče délky řízení, byla z větší části způsobena vstřícností správního orgánu I. stupně vůči žalobcům, kteří dostali na doplnění žádosti nebývale dlouhou lhůtu.
10. Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podali žalobci žalobu, o které zdejší soud rozhodl dne 23. 1. 2019 předchozím rozsudkem tak, že je pro nepřezkoumatelnost zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V novém rozhodnutí se měl žalovaný vypořádat s odvolací argumentací žalobců ve vztahu k zákonnosti požadavku správního orgánu I. stupně na předložení podkladů podle výzvy ze dne 11. 8. 2015 (a v té návaznosti měl sám posoudit, zda podaná žádost o povolení stavby v nedoplněné podobě skutečně bránila pokračování v řízení), a nadto řádně označit pozemky, na nichž se má stavba nacházet.
11. Žalovaný tak vydal dne 28. 2. 2019 napadené rozhodnutí, jímž změnil výrok prvostupňového rozhodnutí v části týkající se označení pozemků, na nichž se má stavba nacházet, přičemž ve zbývajícím rozsahu jej potvrdil. Konstatoval, že správní orgán I. stupně postupoval správně, pokud žalobce vyzval k doložení takových podkladů, které byly podstatné pro řádné posouzení jejich žádosti. Jelikož žalobci veškeré požadované doklady ve stanovené lhůtě nedoložili, správní orgán I. stupně neměl jinou možnost než řízení zastavit. Další argumentaci z odůvodnění napadeného rozhodnutí soud podrobněji zrekapituluje níže v rámci vypořádání jednotlivých žalobcích námitek. Napadené rozhodnutí bylo žalobcům k rukám jejich zástupkyně doručeno dne 20. 3. 2019.

Posouzení žaloby soudem

12. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobami k tomu oprávněnými a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). O žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání, neboť souhlas žalobců i žalovaného s tímto postupem soudu byl presumován (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Podstata sporu v projednávané věci tkví v tom, zda se žalovaný již dostatečně vypořádal s odvolacími námitkami žalobců (*pozn. soudu:* této své povinnosti totiž v předchozím rozhodnutí nedostál, jak zdejší soud konstatoval v předchozím rozsudku), jelikož žalobci pouze namítali, že je (i právě) napadené rozhodnutí (částečně) nepřezkoumatelné

(nesrozumitelné), konkrétně pak že žalovaný řádně nereagoval na dva okruhy jejich odvolacích námitek.

14. Zaprvé se jednalo o v řízení předloženou projektovou dokumentaci. Žalovaný se podle názoru žalobců opět nijak nevypořádal s jejich odvolací argumentací, že jimi předložená projektová dokumentace vyhovuje požadavkům vyjádřeným v § 110 odst. 2 a v § 111 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, že vyhláška o dokumentaci staveb ve znění vyhlášky č. 62/2013 Sb. nezakazuje předložení projektové dokumentace vypracované v roce 2010 i po 31. 12. 2014, a že tedy správní orgán I. stupně měl předloženou projektovou dokumentaci posoudit podle stavebního zákona a zvážit, které znění vyhlášky o dokumentaci staveb použije.
15. Žalovaný v napadeném rozhodnutí (viz jeho strany 5 až 6) v této souvislosti uvedl, že žalobci k výzvě správního orgánu I. stupně nedoplňovali projektovou dokumentaci o řešení dopravy v klidu. Žalovaný zdůraznil, že požadavek na řešení dopravy v klidu vyplývá z bodu A.3 písm. f) přílohy č. 5 k vyhlášce o dokumentaci staveb ve spojení s 20 odst. 5 písm. a) a § 23 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška o využívání území“) a z § 5 odst. 2 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, ve znění vyhlášky č. 20/2012 Sb. Žalovaný citoval z technické zprávy předložené projektové dokumentace, co z ní lze k dopravnímu řešení v klidu zjistit, přičemž dospěl k závěru, že nelze posoudit, zda stavební záměr vyhovuje obecným požadavkům na výstavbu a závazným částem norem – konkrétně normy ČSN 736110 upravující výpočet dopravy v klidu, při kterém se zohledňují základní počty odstavných a parkovacích stání upravené o součinitele vlivu stupně automobilizace a redukce počtu stání. Tím žalobci nesplnili požadavek správního orgánu I. stupně, který byl nezbytný k posouzení stavby, zda splňuje zákonné požadavky pro její povolení, pokud jde o počet stání.
16. S ohledem na uvedené soud nemůže souhlasit se žalobci, že se žalovaný odvolacími námitkami souvisejícími s projektovou dokumentací dostatečně nezabýval. K tvrzení žalobců, že je předložená projektová dokumentace pro posouzení stavby dostačující, žalovaný zkoumal, zda byly naplněny podmínky pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu z důvodu nepředložení projektové dokumentace souladné s přílohou č. 5 vyhlášky o dokumentaci staveb. Zaujal však jiný názor, než jaký zastávali žalobci, přičemž z toho vyplývající závěr dostatečným způsobem odůvodnil. Žalovaný podrobně vyvracel názor žalobců, že byla předložená projektová dokumentace dostačující a že v ní byly řešeny obecné požadavky na výstavbu, konstatováním, že v ní absentovalo řešení dopravy v klidu. Vyložil přitom srozumitelně svůj závěr, že v takto prezentované podobě neposkytovala projektová dokumentace dostatečný podklad pro posouzení stavby, jinými slovy, že předložení jejího neúplného doplnění bránilo pokračování v řízení o žádosti o povolení stavby, neboť nebylo možné posoudit soulad stavby s požadavky normy ČSN 736110 učiněné závaznou ustanovením § 20 odst. 5 písm. a) vyhlášky o využívání území. Jakkoli se žalovaný samostatně nezaobíral přímo aplikací přechodných ustanovení novely vyhlášky o dokumentaci staveb (č. 62/2013 Sb.), z kontextu odůvodnění je možné dovodit, že žalovaný mlčky souhlasil se žalobci, že předložení projektové dokumentace vypracované v lednu 2010 po datu 31. 12. 2014 samo o sobě nemohlo bez dalšího ospravedlňovat zastavení řízení (jinak by se totiž nemusel vyjadřovat k otázce, jaké konkrétní obsahové nedostatky projektové dokumentace bránily projednání žádosti).

Nelze proto přisvědčit názoru žalobců, že by v tomto rozsahu bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

17. Žalobci v té návaznosti nadto namítali, že teprve žalovaný v napadeném rozhodnutí popsal (údajně) vady předložené projektové dokumentace (*pozn. soudu*: jak soud zrekapituloval shora), čímž však nahradil činnost správního orgánu I. stupně. Takový postup žalobci označili za nezákonný, jelikož jim bylo upřeno právo seznámit se s (podrobnějšími) důvody (zastavení řízení) již z prvostupňového rozhodnutí, a v tom důsledku i právo na podání řádných odvolacích námitek – nešlo pouze o doplnění odůvodnění, nýbrž v celém rozsahu o nové skutečnosti. Správní orgán I. stupně totiž v prvostupňovém rozhodnutí uvedl toliko, že žalobci předložená projektová dokumentace z ledna 2010 nebyla v souladu s přílohou č. 5 vyhlášky o dokumentaci staveb, nicméně konkrétně neuvedl, v čem má tento nesoulad (vada) spočívat, což nelze považovat za řádné odůvodnění.
18. Lze podotknout, že touto žalobní argumentací žalobci paradoxně brojili proti tomu, že žalovaný vyhověl jejich odvolací námitce, že je prvostupňové rozhodnutí příliš obecné, tím, že specifikoval, v čem konkrétně je spatřován nesoulad projektové dokumentace s přílohou č. 5 vyhlášky o dokumentaci staveb. Nelze však hovořit o tom, že by popsany nedostatek projektové dokumentace byl pro žalobce zcela novou skutečností, ke které se nemohli dříve vyjádřit, jak namítali, neboť na něj byli upozorněni již ve výzvě správního orgánu I. stupně ze dne 11. 8. 2015 – tehdy bylo poprvé konkretizováno, že aby byla projektová dokumentace v souladu s přílohou č. 5 vyhlášky o dokumentaci staveb, musí obsahovat mj. výpočet dopravy v klidu. Žalovaný tak zcela nenahrazoval činnost správního orgánu I. stupně, jak mu žalobci vytýkali, nýbrž prvostupňové rozhodnutí toliko upřesnil (doplnil). Ostatně právě tím dostal svým povinností odvolacího správního orgánu, jelikož je třeba vycházet z toho, že správní řízení tvoří jeden celek až do pravomocného rozhodnutí, přičemž vady prvostupňového řízení i prvostupňového rozhodnutí lze odstranit právě v řízení odvolacím – to je ostatně jeho smyslem. Námitka porušení procesních práv žalobců v odvolacím řízení, jež ostatně tvrdila pouze zkrácení práva na specifikaci odvolacích důvodů, tak není důvodná.
19. Druhý okruh odvolacích námitek se týkal souhlasu Městského úřadu B., odboru životního prostředí, s vynětím půdy ze ZPF. Žalobci namítali, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, jak se žalovaný vypořádal s jejich odvolací námitkou týkající se jeho nepředložení. Ani jazykovým výkladem totiž podle nich není seznatelné, zda měl být podle žalovaného souhlas předložen, nebo nikoliv, a jaké důsledky z toho měly být vyvozeny.
20. Žalovaný v napadeném rozhodnutí (viz jeho stranu 6) v této souvislosti uvedl, že nedoložení souhlasného stanoviska s odnětím ze ZPF je z jistého pohledu možno brát jako formalistické. Navázal, že správní orgán I. stupně ale řízení nezastavil jen z důvodu nedoložení tohoto dokladu.
21. A právě v té návaznosti žalobci namítali, že uvedl-li žalovaný, že správní orgán I. stupně nezastavil řízení jen pro nedoložení předmětného souhlasu, měl též uvést, z jakých jiných důvodů tedy bylo řízení zastaveno – takové odůvodnění v napadeném rozhodnutí podle nich absentuje, přičemž ani odůvodnění prvostupňového rozhodnutí zde neobstojí.
22. Soud se žalobci nesouhlasí, že by z napadeného rozhodnutí nevyplývalo, jaký žalovaný zaujal postoj k tomu, že žalobci k výzvě správního orgánu I. stupně nepředložili souhlas orgánu ochrany ZPF. Žalovaný totiž výslovně uvedl, že v tomto ohledu mohl být postup správního orgánu I. stupně skutečně vnímán jako formalistický. Pokračoval a zdůraznil za

použití slova „ale“, že toliko na tomto základě řízení zastaveno nebylo. V tomto kontextu není možné uvažovat o jiném závěru žalovaného, než že podle jeho názoru nebylo nezbytné, aby žalobci k výzvě správního orgánu I. stupně souhlas orgánu ochrany ZPF předložili, jinými slovy, že jeho nedoložení nebránilo pokračování v řízení. Skutečnost, že žalovaný neuvedl explicitně, zda měl být souhlas orgánu ochrany ZPF předložen, nebo nikoliv, a jaké důsledky z té které varianty měly být vyvozeny, tak nečiní napadené rozhodnutí v tomto rozsahu nepřezkoumatelným (nesrozumitelným), jak žalobci namítali. Ani tato žalobní argumentace není důvodná.

23. Vytýkali-li žalobci též, že z napadeného rozhodnutí nevyplývá, z jakých důvodů bylo řízení o jejich žádosti zastaveno, lze poukázat na to, že si žalobci v žalobě protiřečí. Ačkoli totiž tvrdili, že takové odůvodnění absentovalo, (současně) brojili právě proti stěžejnímu důvodu zastavení řízení, který se týkal projektové dokumentace, jenž jim tak z logiky věci musel být znám. Přitom pokud jde o dostatečnou odůvodněnost takového závěru žalovaného, shora již soud vysvětlil, že takové odůvodnění nechybělo a bylo srozumitelné.
24. Pokud pak jde o argumentaci žalobců, s níž přišli nově až v replice doručené soudu dne 2. 10. 2019, soudu nezbyvá než konstatovat, že jde o žalobní body, jež byly uplatněny opožděně, a soud se jimi proto nemohl zabývat. Rozšířit žalobu o další žalobní body je totiž podle § 71 odst. 2 s. ř. s. možné jen ve lhůtě pro podání žaloby, tj. ve lhůtě dvou měsíců počítané ode dne 20. 3. 2019, kdy bylo napadené rozhodnutí žalobcům oznámeno doručením písemného vyhotovení (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). Poslední den lhůty pro rozšíření žaloby tak připadl na den 20. 5. 2019 (§ 40 odst. 2 s. ř. s.).
25. Proto se soud nemohl zabývat tím, zda shora shrnutá argumentace žalovaného o neuvedení výpočtu potřebných kapacit dopravy v klidu je pravdivá, zda podrobná specifikace vad projektové dokumentace v napadeném rozhodnutí byla pro žalobce překvapivá, zda žalovaný správně vyložil odkazované právní předpisy ani tím, zda v popisované situaci bylo možné řízení zastavit namísto zamítnutí žádosti z důvodu, že např. nebylo prokázáno splnění požadavků normy ČSN 736110. Včas uplatněné žalobní body se totiž omezovaly pouze na tvrzení o nedostatečnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí (nepřezkoumatelnosti, a nikoliv nesprávnosti) a o nemožnosti formulace odvolacích námitek (nikoliv nemožnosti včasného předložení požadovaných součástí projektové dokumentace). Nadto žalobou zůstala zcela nezpochybněna v napadeném rozhodnutí zmíněná chybějící náležitost v podobě nepředložení vyjádření vlastníka dotčené technické infrastruktury (ČEZ Distribuce, a.s.). Není přitom na soudu, aby na úkor procesních práv žalovaného napomáhal žalující straně tam, kde její žalobní argumentace není zacílena přesně.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

26. Soud tak uzavírá, že napadené rozhodnutí shledal souladným se zákonem, jelikož včas uplatněné žalobní body neobstojí. Na základě toho soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. Soud neprováděl dokazování v žalobě navrženými důkazy, jelikož z převážné části jde o listiny, které jsou součástí správního spisu, z jehož obsahu soud bez dalšího vychází (správní spis není předmětem dokazování), a pokud jde o zbývající listiny, bylo by jejich provedení vzhledem k závěru soudu o přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nadbytečné, jelikož na jejich obsahu závěr soudu o dostatečnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí nezáleží.

28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobci neměli v řízení úspěch, a proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného žalovaného, tomu žádné náklady nad rámec běžného výkonu úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 7. prosince 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu